

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmmove - Chytra
selska dcerka.pdb

PDB Name: Chytrá selská dcerka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.8.2002
Modification Date: 20.8.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Chytrá selská dcerka

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden chudý sedláček, který neměl ani kousek země, jenom malinkou chýšku a jedinou dcerku, a ta jednou pravila:

"Poprosíme pana krále o kousek kopaniny."

Král jejich prosbu vyslyšel a daroval jim koutek úhoru, který otec okopal, pak chtěl zasít trochu obilí a jeden artěl zeleninou osázet. Když už políčko skoro hotovo bylo, tu našli v zemi hmoždír z ryzího zlata.

"Poslyš," řekl otec: "když k nám byl náš král tak milostivý a tohle políčko nám věnoval, tak my mu musíme za to tenhle hmoždír dát."

Ale dcerka s tím nesouhlasila a řekla: "Ale tatínku, když máme hmoždír a nemáme paličku, musíme napřed paličku nalézt a do té doby o tom nálezu mlčet."

Ale otec ji neposlechnul, vzal hmoždír a nesl ho panu králi, řekl mu, že ho našel na ladech a jemu k uctění přinesl. Král vzal hmoždír a ptal se, zda už nic jiného nenašel.

"Ne." odpověděl sedláček.

Tu řekl král, že musí mít přece ještě paličku, ale sedlák odvětil, že paličku nenašel, ale mnoho mu to nepomohlo, jakoby do větru mluvil, byl vsazen do vězení a měl tam tak dlouho sedět, dokud paličku králi nevydá.

Sluhové mu každý den nosili chleba a vodu, jak to ve vězení bývá, a slyšeli, jak sedláček celé dny nařiká: "Ach, kdybych byl svoji dcerku poslechnul! Ach, kdybych byl svoji dcerku poslechnul!"

Tak šli před krále a vše mu vypověděli, že vězeň celé dny nic nejí a nepije a jen nařiká. Tak přikázal sluhům, aby sedláčka přivedli; a pak se ho král zeptal, proč celé dny volá: "Ach, kdybych byl svoji dcerku poslechnul!"

"Copak ti to tvoje dcera řekla?"

"Ona mi radila, abych vám ten hmoždír nenosil, dokud i paličku nenajdu."

"Máš chytrou dceru, rád bych ji viděl."

Tak musela dcerka před krále a on se jí ptal, zda je tak chytrá, a řekl jí, že on jí dá hádanku a když ji uhodne, pak si ji za ženu vezme. S tím dívka souhlasila, že hádat tedy bude.

Tu řekl král: "Přijď na zámek, ani nahá ani oblečená, ani pěšky ani na voze, ne po cestě ani mimo cestu, a když tohle dokážeš, ožením se s tebou."

Tak dcerka přišla domů, svlékla se donaha, neoblékla si však nic, nýbrž vzala rybářskou síť a tu kolem sebe omotala, a tak nebyla nahá. Vypůjčila si za peníze osla, kterému uvázala za ocas rybářskou síť, kterou on za sebou i sní smýkal, a tak nešla ani nejela. Osel musel ale ve vyjetých kolejích jít, takže se země dotýkal jen velkými prsty, a tak nebyl na cestě

ani mimo cesty.

A když takto na zámek dorazila, král ji řekl, že jeho hádanku správně rozluštila a vše splnila. Pak propustil jejího otce z vězení, vzal si ji za ženu a zaopatřil ji po královsku.

Uběhlo několik let a jednou se stalo, že sedláci vezli na zámek na vozech dřevo, aby ho prodali, někteří měli zapřažené koně a jiní zase voly. Byl tam i sedlák, co měl tři koně a jedné kobyly se narodilo v tom čase hříbátko, a uteklo pryč a lehlo si mezi dva voly, kteří u jiného vozu byli.

Když se sedláci ke svým vozům vrátili, nastal velký povyk a svár, a ten, co byli jeho voly, si chtěl hříbátko ponechat a řekl, že se volům narodilo; ale ten druhý pravil, že takto to být nemohlo, že jeho kobyly to hříbátko porodila. Ten křik dolehl až ke králi a ten tak rozhodl, že tam kam hříbátko patří, kde ulehlo a dostal je sedlák s voly.

Ten druhý vyšel ven a plakal a naříkal nad svým hříbátkem. Tu uslyšel, že prý královna je velmi milostivá, protože taky z selského rodu pochází; šel tedy k ní a prosil ji, aby mu pomohla hříbátko po právu dostat zpět.

Tu ho mladá královna prosila, aby ji nikdy nevyzradil, že ona mu byla poradila a pak mu řekla, že na zítří až bude král přehlídku stráží konat, má rybářskou síť na cestě rozhodit, jakoby ryby lovil.

Sedlák učinil, jak mu byla poradila a druhého dne se na jedno vyprahlé místo u cesty postavil a na krále čekal. Když ten kolem projížděl a poslal sluhy, aby se vyptal, co to tam ten bláznivý muž provádí.

Posel se sedláka ptal a ten mu pravil, že ryby přeci chytá. Ale sluha pravil, že tu přece žádná voda není, a tak sedlák odvětil:

"Když mohou mít volové hříbátko, proč bych nemohl na úhoru rybařit?"

Posel běžel ke králi a vše mu vypověděl, a tu nechal král sedláka přivést a řekl, že to on ze své hlavy nemá, že to mu musel někdo poradit. Ale sedláček královnu vyzradit nechtěl a jen drmolil: "Bůh chraň!"

Tu ho král nechal na snop slámy položit a tlouci, a tak dlouho trýzniti, dokud on neprozradil, že tu radu od královny má.

Když se král vrátil domů, na svoji ženu se osopil:

"Tak falešně ses ke mně zachovala, nechci tě více za ženu; tvůj čas tady vypršel, vrať se tam, odkud jsi přišla, do své selské chalupy."

Pak ji ještě milostivě nabídl, že ona si na rozloučenou vzít sebou může to, co je jí na zámku nejmilejší. Královna ho políbila na rozloučenou a pak pravila, že si ještě připijí a silný uspávací nápoj králi připravila, a když si připili, ona se jen trošku napila, kdežto král až do dna vše vypil a za chvíli upadl do hlubokého spánku.

Královnička zavolala sluhy a společně svého manžela do lůžného ubrusu zavinuli a domu do otcovy chalupy dopravili.

Položila ho do postele, kde ještě den a celou noc spal, než se byl probudil a zvolal:

"Bože, kde to jsem?" a volal své sluhy, ale žádný nepřišel.

Konečně přišla k posteli jeho žena a pravila mu, že ona si jen to, co je jí na zámku nejdražší domů vzala.

Tu se králi po tvářích slzy dojetí kutálely a ženu vzal za ruce a že ona je jeho jediná ji pravil. Vzal ji opět na královský zámek a tam pak spolu šťastně žili do konce svých dní.